

לפני שנה וחצי פירסם „העולם הזה“ רפורטג'ה על תקציבו החודשי של פועל. מאז ירד אינדקס יוקר החיים הממשלתי, ועל גבי הניר השתפר מצב העובדים. אולם בה בשעה ששר המסחר והתעשייה מסביר בנימוקים משכנעים, שיש צורך להקפיא את השכר, כדי לעצור את האינפלציה הדהרת, מתעי למים כמעט כל הצדדים המתני וכחיס בכנסת מן המציאות האפורה של העובד הממשי, אשר האינפלציה דוהרת על גבו.

השבוע יצאו צלם „העולם הזה“ וסופרו לבדוק את תנאי החיים של אותו יצור, שתמיד רואים אותו ניצב מעברו השני של השולחן: הפקיד הממשלתי. אהרן גולניגר, גבוה, רזה, מש כיל, מדבר 5 שפות. עלה ארצה לפני 4 שנים. הוא בן 39, נשוי ואב לשני ילדים. עמו, בחדר שהשכיר, חיה אמו. גאותו המיוחדת של אהרון גולניגר היא התמחותו בעבוד

דת: במשך 21 שנה מחייו עסק במברקים. הוא יודע את כל מסתורי האלחוט ואת הדרכים הנסתרות, שבהן מועברות אגרות לקצוץ תבל בהגעים מספר. כפקיד דואר (מברקה) דרגה ד', הוא מקבל 55.820 ל"י לחודש (כולל תוספת משפחתית). כלומר, שלר-

בלילה, אחרי שעות הנסיעה של האוטובוס. כי אהרן עובד במשרד חיוני החייב לעבוד 24 שעות ליממה. המשרד יכול היה לסדר לו, במקרים מיוחדים אלה, תחבורה לביתו. אך המשרד, כמו הקהל, רואה בו רק חלק מהמכשירים והרהיטים של החדר הגדול. מתוך למשרד, אין זה מעניין איש מה הוא עושה, איך הוא מסתדר, מה בעיותיו.

אינדקס יוקר המחיה

ואמנם, יש לו בעיות לא מעטות. אולי לא בעיות גדולות ונוראות שלפטרונן מחכה כל העולם. אך בכל זאת בעיות — הרבה בעיות. באיזה מידה יכול הוא להכניס נס לחובות? מה עדיף, הצנת קולנוע לילדים, או תספירת? לקנות את הרפואה שהוא צריך בבית-מרקחת, או להכות עד שתתקבל בקופת-חולים, שממש הוא יכול לקבלה בלי כסף, כחבר?

כסף עודה בעשן. יש עוד הוצאה הקשורה בעבודתו: סיגריות. הוא עובד שבועיים אחר-הצהרים, שבוע בלילה, ורק שבוע אחד לחודש בשעות היום. רעש המכשירים באולם מורט את העצבים וקצב העבודה גבוה. הסיגריות מוצתות בשרשרת-ארגעה — תרופה יחידה לעצבים, פורקן למתח הגבוה.

הוא מעשן סיגריות עממיות, פשוטות, כי פרוטות בודדות גם כן חשובות. לפעמים הוא מקמץ בעישון כמה שאפשר, אך יש גבול לקימוצים, והוא לא יכול להגבל מהרגל העישון.

יש גם דברים שאי אפשר להסבירם לילדים. נימור קי תקציב אינם עושים עליהם רושם, כי לא קל להם לתפוס מדוע יכולים חבריהם לבקר בקולנוע, והם לא.

אמנם, חשיבותם של הצגת קולנוע או ביקור בגן שעשועים מפוקפקת, בהשוואה ל-הולצה חדשה, אך בעיני הוריהם, חשובה גם הנחת הנפטי שית של בניהם, אפילו על חשבון צרכיהם הם.

וכך חודש רודף חודש, ו-חייו של הפקיד הממשלתי מתמשכים בסדר ולפי תוכנית קבועה וישרה, כשורות המסומנות על נייר החשבונות, שעליו משרטט הוא את הלכי חייו במושגים של לירות ופרוטות.

של אהרון גולניגר

שותו עומד, בסוף כל חודש, סכום ממוצע של 11 לירות 144 פרוטה לכל נפש בביתו. בסכום זה צריך לקנות אוכל, בגדים, לשלם שכר דירה, לתמוך במוסדות ובמפעלי צדקה... לחיות.

אם מחיר השמן יעלה. לפני כמה חודשים, לזה גולניגר סכום של 130 ל"י מהבנק, כדי להשיג דירה. וכל שלושים יום, הוא מתייצב לפני אשנב המסומן: „הלאות“, נד חק בתור, ומשלם 5 ל"י על חשבון החוב. כי בנק וקיבה הם שני דברים הפועלים רק על פי לוח זמנים: פעם לחודש, ביום מסוים, עליו לבוא ולפרוע את חובו, ושלוש פעמים ביום, בשעות מסוימות, עליו להשיב את רעבונו ותיאבון משפחתו.

ושלוש ארוחות ליום — פי רושן 38 ל"י לחודש. זהו הסכום המינימלי הדרוש, שנקבע לפי חישובים מדויקים. אם מחיר השמן יעלה ישתו הילדים פחות חלב. זה חשד בון פשוט מאד.

נושא אחד לשיחות — עלית המחירים. כל דבר דוהר — מחירי האוכל ההלכה, חובות — רק דבר אחד נשאר קפוא, כאילו אין כל קשר עם הגעשה מסביב — המשכורת.

קולנוע או תספורת? אהרן עובד רחוק מן הבית — משמע: עוד הוצאות. הוא אפילו יודע כמה זה בדיוק: 884 פרוטה לחודש. עבור 52 נסיעות באר-טובוס וחמש נסיעות במונית, בשבתות או מאוחר